

61. Ouwe koek

Nacht van het crisisberaad 2009

Zojuist heb ik mijn belastingformulier proberen in te vullen. Onze op controle beluste overheid houdt van dubbel werk. De belastingdienst eist dat we ons banksaldo op 1 januari opgeven en dat we datzelfde saldo een jaar later weer opgeven. Het belastingformulier denkt namelijk dat het eerlijker is als we het saldo aan het begin van het jaar en aan het eind van het jaar optellen en door twee delen. De grondslag loopt alleen een half jaar na. Bovendien: iemand die zijn geld met de crisis verloor moet alsnog voor zijn verdampte rijkdom betalen. Het is duidelijk dat een formulier niet kan denken. Onze overheid laat ons ook belasting betalen voor een leger ambtenaren dat moet controleren en uitrekenen hoe hoog onze AOW is, omdat die afhankelijk is gemaakt van het inkomen van een eventuele sociale of fiscale partner. Studiefinanciering is evenzo afhankelijk van het inkomen van vader, moeder en van de bereidheid van de belastingdienst - die het om onverklaarbare reden zo druk heeft - om een inkomensverklaring te willen afgeven. Onze op controle beluste overheid heft - behalve BTW - belasting op de allerlaagste inkomens om diezelfde mensen daarna in de rij te laten staan om de nieuwste tegemoetkoming aan te vragen. Onze op controle beluste overheid is een expert in twee keer oversteken. Eerst belasting heffen en dan weer een klein beetje als zorgtoeslag, aftrekpost, arbeidskorting, uitkering of subsidie teruggeven. Dat heet verzorgingsstaat. Wie dacht dat ons crisisberaad in Den Haag tot enige verandering zou leiden, heeft het mis. We krijgen alleen verlengstukken op de bestaande stokpaardjes. We krijgen alleen oudbakken koekjes van eigen deeg voorgekauwd. Vandaar mijn vraag: Geachte parlementariërs, is er nog iemand onder u die ervoor bedankt om nog langer zijn tijd te vullen met het debiteren van gemeenplaatsen voor de tv? Kom op met die interruptiemicrofoon. Ik doe een gooi. Graag enige grondwetsherziening:

Art. x. Inkomens tot en met het bij wet vast te stellen minimuminkomen, zijn vrij van inkomstenbelasting, hoe ook genoemd.

Art. y. Werkloosheidsuitkeringen, studiefinancieringen, bijstandsuitkeringen, AOW-uitkeringen zijn niet gebonden aan vroegere verdiensten en evenmin aan de financiële situatie van anderen. Het staat en ieder vrij zich langs particuliere weg aanvullend tegen verlies van inkomen zoals door werkloosheid, ziekte of pensionering te verzekeren.

Art. z. De wet bepaalt welke giften en verliezen aftrekbaar zijn van ons belastbaar inkomen.

Toelichting art. x: Zo kunnen we de economie stimuleren. Met "hoe ook genoemd" is bedoeld de premieheffing die tegelijk met de belasting wordt geïnd. Dit artikel spaart ongeveer de helft van de belastingdossiers tegenover vermoedelijk slechts 10 % minder belastinginkomsten, hetgeen weggehaald kan worden door b.v. plafonnering van de hypotheekrenteaftrek (waarna dit plafond jaarlijks zou kunnen zakken), en bij de geleidelijk op te hogen percentage van de hogere schijf van de inkomstenbelasting. (Die belastingverhoging gebeurt trouwens vanzelf als we het begrip fiscale partner afschaffen en "huwelijkse voorwaarden" t.z.t. standaard wordt.)

Toelichting art. y: Met "anderen" is bedoeld: verwanten, echtgenoten of voordeurdelers. De hoogte van deze uitkeringen zijn idealiter zodanig dat men bij een gezamenlijk huishouden, d.w.z. twee uitkeringen, over een minimuminkomen beschikt. Tweede volzin: dus geen (collectieve) pensioendwang.

Toelichting art. z: Thans zadelt ons nationale mistgordijn, de belastingdienst, ons op met schuif- en rekenwerk in een oerwoud van aftrekposten waar alleen een kleine elite (zoals die van politici) van profiteert. Profiteert: op kosten van de gewone man. Vandaar dat ik pleit voor een omgekeerd stelsel waarbij de belastingbetaler niet kosten maar wel en in ruimere mate giften mag aftrekken aan instellingen die op basis van particulier initiatief voorzien in allerlei maatschappelijke behoeften. Ook daar waar tot op heden de overheid middels eigen bureau's of subsidiëring het leeuwedeel voor haar rekening nam. Zo kunnen we de pluriforme samenleving zin en inhoud geven. Alleen een pluriform systeem overleeft. Ook de crisis.

Uw columnist, V.L.